

Місто Попелу

КУПИТИ

Найбільше бажання Клері Фрей — повернутися до нормального життя. А втім, хіба може бути нормальним хоча б щось, коли ти, виявляється, належиш до клану тіньових мисливців на демонів, твоя мати впала в магічну кому, а тебе з усіх боків оточують вовкулаки, вампіри, фейрі та інші нижньосвітці? До того ж єдиний шанс Клері врятувати маму — знайти Валентина: імовірно, божевільного та, безсумнівно, лихого відступника, який, за збігом обставин, ще й доводиться їй батьком. Та й стосунки з Джейсом і Саймоном стають дедалі заплутанішими.

Ускладнює все ще й невідомий мисливець, який полює на дітей нью-йоркських нижньосвітців. Невже за цими вбивствами стоїть Валентин? А коли так, то яка його мета? І як Клері зупинити Валентина, якщо Джейс і справді готовий зрадити все, у що вірить, заради допомоги батькові?

У цьому захопливому продовженні «Міста Кісток» Кассандра Клер знову затягує читачів у чорні лабеті нижньосвітнього Нью-Йорка, де кохання завжди під загрозою, а найбільшою спокусою є влада.

Пролог

Дим і самоцвіти

Велична споруда зі скла і сталі стриміла на Фронт-стріт блискучою голкою, що пронизувала небо. «Метрополь» — найдорожчий із нових житлових хмарочосів Мангеттену — налічував п'ятдесят сім поверхів. На останньому, п'ятдесят сьомому, містилася найрозкішніша квартира: митропольський пентхаус — шедевр витонченого чорно-білого дизайну.

Новісінький, ще не вкритий пилом, він мав мармурові підлоги. У них крізь величезні панорамні вікна відбивалися зорі. Бездоганно прозоре скло створювало ілюзію, ніби спостерігача ніщо не відділяє від краєвиду, який навіть у того, хто не боїться висоти, викликав би запаморочення.

Далеко внизу, скована мостами, вкрита крихітними цятками човників, розділяла сяйливі береги Мангеттену та Брукліну срібляста смужка Іст-Ривер. Ясної ночі на півдні виднілася підсвічена Статуя Свободи, однак сьогодні острів Свободи затуляла стіна густого туману.

Хай яким мальовничим був краєвид, чоловіка, котрий стояв перед вікном, він особливо не вражав. Із невдоволеним виразом на вузькому аскетичному обличчі він відвернувся від шибки й пішов углиб кімнати, цокаючи підборами чобіт по мармуровій підлозі.

— А зараз готово? — запитав він, проводячи рукою по білому, як сіль, волоссю. — Ми тут уже годину.

Хлопець, що стояв навколішки, підняв на нього знервований, дратівливий погляд.

— Це мармур, ще й твердіший, ніж я думав. На ньому важко накреслити пентаграму.

— Ну то спробуй без неї.

Зблизька було видно, що, попри сиве волосся, чоловік зовсім не старий. Непроникне лице суворе, але не зморшкувате, погляд — ясний і твердий.

Хлопець натужно глितнув, і перетинчасті чорні крила за вузькими плечима (для яких він навмисне зробив розрізи на спині джинсової куртки) нервово затріпотіли.

— Пентаграма — обов'язковий атрибут ритуалу з виклику демона, і вам, сер, це відомо. Без неї...

— Ми не захищені. Знаю, юний Еліасе. Але поквапся. Я знав чаклунів, які викличуть демона, поговорять із ним і відправлять його назад у пекло скоріше, ніж ти половину зірки намалюєш.

Нічого не відповівши, хлопець завзятіше наліг на мармур, аж із чола скрапував піт. Піднявши руку з тоненькими, схожими на павутиння перетинками між пальцями, прибрав волосся з очей.

— Є, — промовив нарешті, а тоді зітхнув і сів навпочіпки. — Готово.

— Чудово, — задоволено сказав чоловік. — Почнімо.

— А гроші?

— Я ж казав. Гроші будуть не до, а після того, як я поговорю з Аграмоном.

Еліас підвівся на ноги та скинув куртку. Попри прорізи, вона все одно незручно стискала крила. Звільнені, вони розправилися, витягнулися, піднявши у квартирі із застоєм повітрям вітерець. Кольором вони нагадували бензинову пляму: чорні з розводами запаморочливих барв. Чоловік відвів погляд, мовби крила його дратували, однак Еліас того не помічав. Він закрокував по периметру накресленої пентаграми, обходячи її проти годинникової стрілки й бурмочучи щось демонічною мовою, яка звучала, наче тріскотіння полум'я.

Видавши звук, схожий на шипіння повітря, що виривається з пробитого колеса, пентаграма нараз спалахнула. На десятку велетенських вікон відбилися відображення полум'яних п'ятикутних зірок.

Всередині пентаграми ворушилося щось чорне й безформне. Еліас почав читати заклинання швидше, піднявши перетинчасті руки й виводячи пальцями обриси в повітрі.

Коли їхні кінчики проходили над блакитним вогнем, він починав тріщати. Хтонійською — мовою чаклунів — чоловік не володів вільно, але упізнав достатньо слів, щоб зрозуміти повторюване заклинання Еліаса: «Аграмоне, викликаю тебе. З простору між світами явись мені».

Чоловік сягнув рукою в кишеню. Намацав пальцями щось тверде, холодне, металеве. Посміхнувся.

Еліас зупинився. Стоячи перед пентаграмою, монотонно виводив заклинання. Сине полум'я потріскувало навколо нього блискавицями. Раптом із центру пентаграми піднявся стовп чорного диму и закрутився вгору, ширячись, згущуючись. Посеред тіні, мов самоцвіти в павутині, засяяла пара очей.

— Хто викликав мене в цей світ? — протягнув Аграмон шорстким, як бите скло, голосом. — Хто хоче мене бачити?

Еліас припинив читати закляття.

Він знерухомів перед пентаграмою, і тільки крила його спроквола ворушили повітря, у якому стояв сморід іржі та горілого.

— Аграмоне, — промовив чаклун, — тебе викликав я, чаклун Еліас.

На якусь мить запала тиша. Далі демон розреготався — звісно, якщо можна сказати, що дим здатен реготати. Регіт був дошкульний, уїдлиий.

— Дурний чаклун, — прохрипів Аграмон, — дурний хлопчисько.

— Якщо думаєш, що можеш мені погрожувати, то дурний тут ти, — відповів Еліас, хоч його голос тремтів у такт крилам. — Ти будеш бранцем пентаграми, аж доки я тебе звільню.

— Та невже?

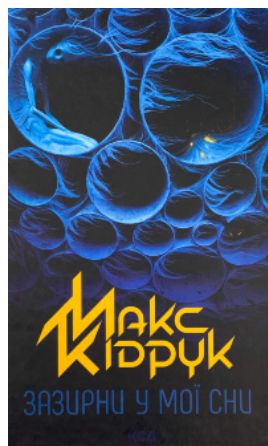
Дим повалував уперед, невпинно змінюючи форму. Один із відростків набрав подоби людської руки й торкнувся краю вогняної пентаграми, яка його стримувала. Тоді дим різко вийшов за межі зірки й вихлюпнувся за коло, наче хвиля — з моря на берег. Вогонь запалахкотів і згас, Еліас скрикнув і позадкував, поспішно повторюючи хтонічні заклинання стримування та вигнання. Нічого не подіяло, чорна маса диму невблаганно сунула на нього, поступово набуваючи форми потворної, великої, відразливої прояви з очима-блюдцями, з яких лилося моторошне світло.

Чоловік спокійно спостерігав, як Еліас знову закричав і кинувся бігти. До дверей, утім, так і не дістався. Аграмон ринув на нього, обволікши чорною масою, схожою на кипучу смолу. Зовсім трохи попручавшись, Еліас завмер.

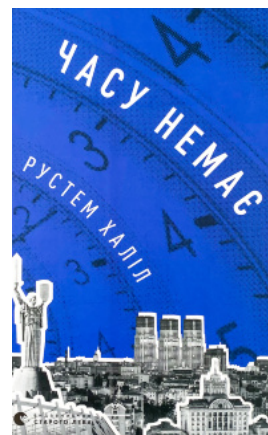
Рекомендована література

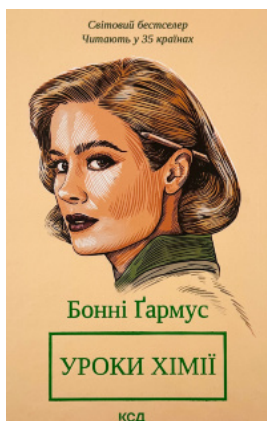
Місто кісток

Зазирни у мої сни

Часу немає

Уроки хімії

Обіцянка дракона.
Книга 2

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ